

עפ"ת 5080/05/15 - לוי אלמקייס נגד מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 5080-05-15 אלמקייס(עציר) נ' מ.י. לשכת תביעות ירושלים (תעבורה)
בפני כבוד השופט הבכיר צבי סגל
המעורר:
לוי אלמקייס ע"ב"כ עו"ד גבריאל טרונישוילי (סנ"צ)
נגד
מדינת ישראל - פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) ע"י ב"כ
המשיבה:
עו"ד מוריה הירש

פסק דין

1. ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כבוד השופט נ' מהנא), בת"ד 2709-08, מיום 3.5.15, בגדרו הורשע המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום (כפי שיפורטו להלן) והושת עליו עונש מאסר למשך 6 חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות; מאסר על תנאי למשך 6 חודשים; פסילה מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 18 חודשים; פסילה על תנאי לתקופה של 6 חודשים; וקנס כספי בסך 1,500 ₪. בהמשך (כפי שיפורט להלן), הורה בית משפט קמא כי תקופת המאסר תרוצה מאחורי סורג ובריח. הערעור מופנה כנגד גזר הדין.

רקע

2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 4.9.07 בסמוך לשעה 14:30, נסע המערער ברכב פרטי ברחוב יחזקאל מכיוון מאה שערים לכיוון רחוב שמואל הנביא בירושלים. במהלך הנסיעה המערער לא שמר מרחק מספיק מרכב אחר שנסע לפניו ופגע בו מאחור (להלן: "**התאונה הראשונה**"). לאחר הפגיעה, ניסה המערער להימלט מהמקום מבלי להשאיר פרטים, בכך שנסע לאחור, אולם במהלך ניסיון הבריחה נתקל בפקק תנועה ולכן סטה שמאלה ופגע ברכב נוסף (להלן: "**התאונה השנייה**"). גם קרות התאונה השנייה לא היה בה כדי לגרום למערער לעצור, והוא החל בנסיעה על המדרכה עד אשר בשלב מסוים התייצב מולו הנהג מהתאונה הראשונה ודרש לקבל ממנו את פרטיו. המערער החל שוב בנסיעה, פגע עם רכבו בנהג וגרם לו פגיעות גוף. בסמוך לאחר מכן, עצר המערער את הרכב על המדרכה ונמלט רגלית מהמקום מבלי להשאיר את פרטיו.

ההליך, הכרעת הדין וגזר הדין בבית משפט קמא

3. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום, וטען כי כלל לא נהג ברכב ולא היה מעורב בתאונה כלשהי. הוסכם על הגשת כל הראיות שנאספו לתיק החקירה, פרט לעדותו של מר בן ציון יעקב בכר (להלן: "בן ציון"), אשר הרכב היה בחזקתו טרם מסירתו למערער.

4. גדר המחלוקת נסב סביב שאלת זהות נהג הרכב במועד שתי התאונות, היינו - מיהו הנהג אשר גרם לשתי התאונות מושא כתב האישום; האם המערער הוא שנהג ברכב במועד התאונה, או שמא היה זה מאן דהוא אחר, וככל נראה - בן ציון.

בהכרעת הדין הגיע בית משפט קמא לכלל מסקנה כי המערער עצמו נהג ברכב בעת אירוע התאונה; זאת, בהסתמכו הן על עדותו של בן ציון, שנמצאה מהימנה ומועדפת על פני גרסת המערער לגביה נקבע שהייתה רצופה סתירות, והן על עדויות נוספות של עדים שהעידו מטעם המשיבה.

בגדר ההכרעה אף צוין, כי מלבד הסתירות בעדות המערער ושתיקתו במשטרה, קיימות גם ראיות נסיבתיות, אשר צירופן זו לזו מוביל לכלל מסקנה כי המערער הוא שנהג ברכב במועד האירוע.

5. ביום 2.10.14 נגזר דינו של המערער, והושת עליו, בין היתר, עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, בכפוף לקבלת חוות דעת הממונה. דא עקא, שביום 19.2.15 קבע בית משפט קמא דיון למתן גזר דין משלים, והורה על מעצרו של המערער מאחר שהלה נמנע מלהתייצב בפני הממונה על עבודות השירות לצורך קבלת חוות דעת, לא התייצב להמשך הדיון שנקבע בעניינו, ואף ניתק כל קשר עם בא-כוחו.

ביום 3.5.15 קבע בית משפט קמא כלהלן: "**הסניגור מנסה לתלות התנהלותו זו של הנאשם למצב נפשי ממנו סובל הנאשם, אולם אינני מקבל טיעון זה, ובנסיבות אלה, משלא התייצב הנאשם לקבלת חוות דעת בעניינו, אני קובע כי תקופת המאסר שהוטלה עליו למשך 6 חודשים תרוצה מאחורי סורג ובריח**".

נימוקי הערעור

6. ב"כ המערער העלה מספר טענות, כלהלן:

הראשונה והעיקרית נסובה על שאלת כשירות המערער לעמוד לדין -

במהלך הדיונים שהתקיימו בבית משפט קמא, כך טען, הוא כבר העלה את החשד בנוגע לכשירותו של המערער לעמוד לדין, וביקש מבית משפט קמא להפנות את המערער לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית. חרף זאת, ובפרט עת

הדברים עולים בברור מתסקיר שירות המבחן ומהתנהגותו הבלתי הגיונית של המערער, בית משפט קמא לא קיבל את עמדתו וגזר את דינו, כמתואר לעיל;

עוד נטען, כי -

שגה בית משפט קמא שעה שהמיר את עבודת השירות שנגזרה עליו מלכתחילה לריצוי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא, שכן היה על בית משפט קמא לדון בעניינו של המערער מחדש; וכן, שלא היה מקום להמיר למאסר מאחורי סורג ובריא את מלוא התקופה שנקצבה מלכתחילה;

עוד נטען, כי -

לא ניתן כל משקל לחלופי הזמן ממועד העבירות, היינו - 8 שנים, ולהיות המערער קטין בעת ביצוע העבירה.

7. ב"כ המשיבה טענה מנגד, כי יש להותיר את גזר הדין על כנו, מאחר שכל ההליך המשפטי עד כה התארך בשל אי התייצבות המערער בפני הממונה ללא מתן הסבר לכך.

דין והכרעה

8. לאחר שבחנתי את גזר דינו של בית משפט קמא ולאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל דעה ומסקנה כי יש לדחות את הערעור. להלן יפורטו נימוקיי.

9. כנקודת מוצא לגוף העניין אזכיר, כי לא בנקל תתערב ערכת ערעור בעונש המושת על ידי הערכאה הדיונית. התערבות שכזו מצומצמת ל"נסיבות שבהן הערכאה הדיונית נכשלה בטעות או שהעונש שנגזר על ידה חורג במידה קיצונית מן העונשים המוטלים, בדרך כלל, בנסיבות דומות" (ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מדינת ישראל (3.2.98); ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ' ורשילובסקי (3.7.06)).

10. כאמור, עיקר בניינו של הערעור דנא נסב על מצבו הנפשי של המערער ועל שאלת כשירותו לעמוד לדין.

בדיון שהתקיים לפניי ביום 18.5.15 טען ב"כ המערער, כי שגה בית משפט קמא עת דחה את בקשתו להפנות המערער לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית. דא עקא, שב"כ המערער לא עשה דבר על מנת להצביע על אינדיקציה כלשהי למצבו הנפשי של המערער.

כפי שהבהרתי לב"כ המערער במהלך הדיון, היה עליו כסניגור להגיש חוות דעת מטעם ההגנה, התומכת בטענותיו

בנוגע למצבו של המערער. משלא הביאה ההגנה לבית משפט קמא כל ראיה ו/או מסמך רפואי המעידים על מצבו העכשווי הרפואי-נפשי של המערער, אין הוא יכול לצפות שבית המשפט שלערעור יקבל טענות הנטענות בעלמא ושאינן מגובות באסמכתאות רפואיות.

11. אין בידי לקבל גם את הטענה, לפיה העונש שנגזר על המערער חמור בנסיבות העניין בשל כך שמדובר באירוע משנת 2007 עת המערער היה קטין במועד ביצוע העבירה. העונש שהושת על המערער אינו חורג במידה בלתי סבירה מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים, לבטח לא במידה המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור. בית משפט קמא נתן דעתו למכלול השיקולים וגזר את דינו של המערער בהתאם למדיניות הענישה המקובלת. העבירות שבהן הורשע המערער הן חמורות ומחייבות ענישה מרתיעה. הדברים מקבלים משנה תוקף עת בוחנים את התנהלות המערער; את העובדה שלא נטל אחריות על מעשיו גם לאחר מתן הכרעת הדין; ואת העובדה שלא התייצב לדיונים ולראיון בפני הממונה על עבודות השירות.

12. הערה בטרם סיום: ב"כ המשיבה ציינה כי צדק בית משפט קמא עת החליט להפקיע את עבודות השירות לעונש מאסר בפועל. כפי שציינתי בדיון, בית משפט קמא **לא הפקיע** את עבודות השירות, מאחר שההפקעה מתאפשרת רק **לאחר** שמתקבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות, הנאשם מביע הסכמתו להמלצה, בית המשפט גוזר את דינו לביצוע עבודות שירות, והמערער לא מבצע את עבודות השירות.

במקרה דנא, נוכח אי התייצבות המערער בפני הממונה על עבודות השירות, כלל לא ניתנה חוות דעת מטעמו, ולכן בית המשפט לא הפקיע את עבודות השירות (שטרם נקבע כי יבוצעו), אלא המירן בגדר סמכותו למאסר בפועל.

13. בשל התנהלות המערער ונוכח חומרת העבירות בהן הורשע, הנני סבור כי העונש אשר הושת עליו הינו ראוי ואין מקום להתערב בו.

הערעור נדחה אפוא.

14. המערער יתייצב לריצוי יתרת עונש המאסר ביום 14.6.15 עד השעה 09:00 בבית המעצר "ניצן" ברמלה ויצטייד בתעודה מזהה.

המזכירות תמציא העתק פסק דין זה לידי ב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ד סיוון תשע"ה, 01 יוני 2015, בהעדר הצדדים.